उग्रास्त्वद्भुजनिर्म्मुक्ता मर्म्म भित्त्वा महाशराः। अद्य कर्णं महावेगाः प्रेषयन्तु यमक्षयं।
अद्य हाहाकृता दीना विपन्नास्त्वच्छरार्द्दिताः। प्रपतन्तं रथात् कर्णं पश्यन्तु वसुधाधिपाः। १०२५
अद्य शोणितसंमग्नं शयानं पतितं भुवि। अपविद्धायुधं कर्णं दीनाः पश्यन्तु बान्धवाः।
हस्तिकक्षो महानस्य भल्लेनोन्मथितस्त्वया। प्रकम्पमानः पततु भूमावाधिरथेर्ध्वजः।
त्वया शरशतैश्छिन्नं रथं हेमविभूषितं। हतयोद्धारमुत्सृज्य भीतः शल्यः पलायतां।
ततः सुयोधनो दृष्ट्वा हतमाधिरथिं त्वया। निराशो जीविते त्वद्य राज्ये चैव भवत्वरिः।
एते द्रवन्ति पाञ्चाला वध्यमानाः शितैः शरैः। कर्णेन भरतश्रेष्ठ पाण्डवानुज्जिहीर्षवः। १०३०
पाञ्चालान् द्रौपदेयांश्च धृष्टद्युम्नशिखण्डिनौ। धृष्टद्युम्नतनूजांश्च शतानीकञ्च नाकुलिं।
नकुलं सहदेवञ्च दुर्म्मुखं जनमेजयं। सुधर्म्माणं सात्यकिञ्च विद्धि कर्णवशङ्गतान्।
अभ्याहतानां कर्णेन पाञ्चालानामसौ रणे। श्रूयते निनदो घोरस्त्वद्बन्धूनां परन्तप।
न त्वेव भीताः पाञ्चाला भीष्मान्नासन् पराङ्मुखाः। न हि मृत्युं महेष्वासा गणयन्ति महारणे।
य एकः पाण्डवीं सेनां शरौघैः समवेष्टयत्। तं समासाद्य पाञ्चाला भीष्मान्नासन् पराङ्मुखाः। १०३५
तथा ज्वलन्तमस्त्राग्निं गुरुं सर्व्वधनुष्मतां। निर्द्दहन्तञ्च समरे दुर्द्धर्षं द्रोणमोजसा।
ते नित्यमुदिता जेतुं मृधे शत्रुमरिन्दम। न जात्वाधिरथेर्भीताः पाञ्चालाः स्युः पराङ्मुखाः।
तेषामापततां शूरः पाञ्चालानां तरस्विनां। आदत्तासून् शरैः कर्णः पतङ्गानामिवानलः।
तांस्तथाऽभिमुखान् वीरान् मित्रार्थे त्यक्तजीवितान्। क्षयं नयति राधेयः पाञ्चालान् शतशो रणे।
तद्भारत महेष्वासानगाधे मज्जतोऽप्लवे। कर्णार्णवे प्लवो भूत्वा पाञ्चालांस्त्रातुमर्हसि। १०४०
अस्त्रं हि रामात् कर्णेन भार्गवादृषिसत्तमात्। यदुपात्तं महाघोरं तस्य रूपमुदीर्य्यते।
तापनं सर्व्वसैन्यानां घोररूपं सुदारुणं। समावृत्य महासेनां ज्वलन्तं स्वेन तेजसा।
एते चरन्ति संग्रामे कर्णचापच्युताः शराः। भ्रमराणामिव व्रातास्तापयन्ति स्म तावकान्।
एते द्रवन्ति पाञ्चाला दिक्षु सर्व्वासु भारत। कर्णास्त्रं समरे प्राप्य दुर्न्निवार्य्यमनात्मभिः।
एष भीमो दृढक्रोधो वृतः पार्थ समन्ततः। सृञ्जयैर्योधयन् कर्णं पीड्यते निशितैः शरैः। १०४५
पाण्डवान् सृञ्जयांश्चैव पाञ्चालांश्चैव भारत। हन्यादुपेक्षितः कर्णो रोगो देहमिवागतः।
नान्यं त्वत्तो हि पश्यामि योधं योधिष्ठिरे बले। यः समासाद्य राधेयं स्वस्तिमान्व्रजेद्गृहं।
तमद्य निशितैर्बाणैर्व्विनिहत्य नरर्षभ। यथाप्रतिज्ञं पार्थ त्वं कृत्वा कीर्त्तिमवाप्नुहि।
त्वं हि शक्तो रणे जेतुं सकर्णानपि कौरवान्। नान्यो युधि युधां श्रेष्ठ सत्यमेतद्ब्रवीमि ते।
एतत् कृत्वा महत् कर्म्म हत्वा कर्णं महारथं। कृतास्त्रः सफलः पार्थ सुखी भव नरोत्तम। १०५०
इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि अर्ज्जुनोपदेशे त्रिसप्ततोऽध्यायः॥ ७३॥
॥ सञ्जय उवाच॥ स केशवस्य बीभत्सुः श्रुत्वा भारत भाषितं। विशोकः सम्प्रहृष्टश्च क्षणेन समपद्यत।
ततो ज्यामभिमृज्याशु व्याक्षिपद्गाण्डिवं धनुः। दध्रे कर्णविनाशाय केशवञ्चाभ्यभाषत।